

טיב הקהילה

נ"ד

דברים
ד' אב תשפ"ז

המסע לפרויקט ירושלים

זמן הדלקת הנרות ומצ"ש

הרה"ג
מוצ"ש ק"ק
ר"ת

7:10
8:26
9:02

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סו"ת א' 8:21
סו"ת ב' 9:13

9:49
10:23

גליון מס':
844

יו"ל ע"י קהילת שבת בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרב"צ
רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

לרשעים מוכיח שהיה ביכולתם להתחזק ולעמוד בנסיון, כי רק מתוך כך יש 'פתחון פה' לרשעים, שגם הם נכשלים בחטאים התלויים בבחירה, אבל אם היתה הבחירה נטולה מהם, אין זה פתחון פה למי שבחר מרצון ב'רע'.

אכן יש לומר, שאותו 'רוח שטות' שגירה אותם לעשות העגל לא היו יכולים לכבות, על אף שידעו שיש בכך מרידה במלכות שמים, כי תאוותם לעשות העגל היתה כל כך חזקה עד שלא היה בשום הגיון כח לכבושה, אמנם אם על עוון עבודה זרה נטלה מהם הבחירה, לא נטלה מהם הבחירה משאר המצוות והמדות, וסיבה הקב"ה שעשויה העגל תהיה מורכבת גם בהמירה הרעה של 'כפיות טובה' כדי שזו תהיה סיבה למונעם מן החטא, כי כדי לבצע זמנם היו זקוקים לזהב, ואז היה עליהם להתבונן מי נתן להם את זהבם, הלא עד לפני שלושה חרשים היו עניים ואביונים, אלא שהקב"ה הוא זה שסיבב באופנים בלתי טבעיים שיפזרו המצריים את רכושם ועניקו אותם לישראל, אם כן האין יכולים להכעיסו באמצעות הטובה שהטיב עמהם?

אילו היו מתבוננים בדבר זה היו זוכים להימלט מן החטא, אלא שהיצר שהתגרה בהם זרזם מאוד אל החטא ולא הניחם להתבונן בטובת הבורא עמהם, בידעו שזהו פתח להצלחתם, ותהיה זו גם סיבה לעורר בטחונם בהש"ת אחר שיהיו נזכרים בישועתו, ועל זה יצא עליהם הקצף, למה לא התבוננו האין הם מחזירים רעה תחת טובה ועוד באמצעות ה'טובה' גופא. וזהו שפון רש"י במאמרו 'הוכיח' על העגל שעשו' ועיקר הטענה היתה 'בשביל רוב זהב שהיה להם' - שלא היו יכולים לעשותו כי אם באמצעות הזהב, אם כן היה להם להתבונן בגנות מידת 'כפיות טובה' ואז היו יכולים לדלג על אותו נסיון קשה.

ענין זה שייך גם לדורות, ובכל חטא שהיצר מלהיב את האדם לעשותו, כי כל עוון נעשה באמצעות מתנותיו של הקב"ה, לפעמים באמצעות ה'רכוש' ולפעמים באמצעות ה'אברים' שהם ג"כ מתנת שמים, ובמידה שאינו יכול לכבות רצונו לעצם החטא, עצתו להתבונן באמצעות מה הוא מבקש לחטוא, אם מדובר בחטא התלוי בעיניים, יאמר לעצמו, הלא מדובר בעיניים שקיבלתי מהש"ת כדי לראות דברים שבקדושה, ולזכות על ידם בעולם הבא, ואין אצער אותו על ידם? וכשמדובר בחטא הלשון יאמר, האין אצער את בוראי בפה שזיכני על ידה לתורה ולתפילה ולתהילה ולחיי עוה"ב? וככה יתבונן בכל החטאים הנעשים עם הידיים או הרגליים ושאר אברי הגוף, כמה הטיב לו הקב"ה על ידם והאין מעיו לצער על ידם, ומתוך כך ימנע מעשות רע בעיני ה', כי דיה טובה פרטית זו שהטיב עמו בוראו לעכב את החטא באמצעותו.

מעשר
החטא
מרעון
הפרה
בתם

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר פערבה מול סוף בין פארן ובין תפל ולבן וחרצת ודי זקב: (א, א)

ופירש"י: ודי זהב - הוכיח על העגל שעשו בשביל רוב זהב שהיה להם, שנאמר: 'ובסוף הרבית להם וזהב עשו לבעל'.

...

הנה מלשון רש"י 'הוכיח' על העגל שעשו בשביל רוב זהב שהיה להם' נראה שהטענה על 'חטא העגל' היתה, למה לא היו זהירים בכספם ופיזרו ממנו לעבירה, וכמי שאומר, גם אם היה לכם מעות מיותרות לא היה לכם לפזרן לעבירה, ואילו הדברים הם בלתי מובנים, כי למה תהיה רבוי זהבם סיבה להפקירם לעבירה, גם לא רואים בפרשת העגל שרצונם לעשות עגל נבע מרוב הזהב, אמת שהזהב שימש כאמצעי לחטאם, אבל

הרצון התעורר מפני הטענה 'כי זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה היה לו' (שמות לב, א). וגם אם נאמר שהזהב היתה עיקר הסיבה, והיה עליהם גם טענה למה לא השיגוהו על ממונם, ודאי לא היתה זו עיקר הטענה, עיקר הטענה היתה למה המירו כבודו יתברך בלא אל, וצריכים אם כן להבין למה רמז הכתוב רק על טענת הטפל ולא על טענת העיקר?

אמנם יש לומר, שעל עצם המכשול בזה החטא אין טענה על ישראל, כיון שמן השמים גירו אותם לכך וגם נטלו מהם הבחירה, והשכל יעיד על כך, שהרי מדובר באומה שלימה ששמעו מפי הקב"ה בעצמו 'אנכי' ו'לא יהיה לך' והדברים עשו רושם עצום בנפשותם, והאין יכולים בחטא מזור רק כעבור ארבעים יום? ובהכרח היתה זו גזירה מן השמים, ולא היתה תלויה בבחירתם כלל, וגמרא ערוכה היא (עבודה זרה ד:): 'אמר רבי יהושע בן לוי, לא עשו ישראל את העגל אלא ליתן פתחון פה לבעלי תשובה', וברש"י שם: 'לא עשו ישראל את העגל. כלומר גבורים ושליטים ביצרים היו, ולא היו ראויים להתגבר יצרם עליהן, אלא גזירת מלך היתה לשלוט בהם, כדי ליתן פתחון פה לבעלי תשובה, שאם יאמר החוטא לא אשוב שלא יקבלני, אומרים לו, צא ולמד ממעשה העגל שכפרו ונתקבלו בתשובה' עכ"ל.

אולם אם כך היו פני הדברים, צריכים להבין למה רצה הקב"ה להענישם על כך, ועוד היה זה העונש החמור ביותר, 'כליה' רחמנא לצלן! וגם כשנתרצה להם הקב"ה לא פסקה מהם מידת הדין, והקץ ומגיפה באו בעקבותיו, ועד היום עוד סובלים מחמתו, וכפי שאמר הקב"ה (שמות לב, לד) 'וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם'. ופירש"י: 'ותמיד תמיד כשאפקוד עליהם עונותיהם, ופקדתי עליהם מעט מן העוון הזה'. ואם לא בחרו בזה החטא למה להם לסבול עונש?

גם עצם הדבר שזה החטא משמש כ'פתחון פה'

טיב המערכת

♦ **המחכים בבנין אריאל** ♦
יהודי זר נקלע פעם אחרת משבתות בין המצרים לשולחנו הטהור של הרה"ק רבי אהרן מקרלין זצוק"ל, הרבי והחסידים שרו בהתלהבות והתעוררות כדרכם, והיהודי הלו שלא נמנה על עדת החסידים התפלא מאוד, והלא נמצאים אנו בעיצומם של ימי בין המצרים, אם כן לשמחה מה זו עושה? בעודו שקוע במחשבותיו החלו הציבור לומר את השיר 'כל מקדש', ובהגיעם למילים 'אוהבי ד' המחכים בבנין אריאל', החל הרבי חוזר שוב ושוב על המילים, וכל הקהל הקדוש יחד עמו חוזרים שוב ושוב בהתעוררות ובהתלהבות גדולה, אז הבין האיש כי זוכרים החסידים היטב את החורבן, ואף עכשיו כשהם בעיצומם של השולחן הטהור הם מתפללים ומצפים לבנין אריאל, ואכן לאחר שחזרו פעמים רבות על המילים 'המחכים בבנין אריאל', לפתע התנער הרבי הקדוש ושגם מנהמת לבו 'אבל! ביום השבת שישו ושמוח! כלומר: אנו אכן אכלים ומצפים לבנין ביהמ"ק, אבל ביום השבת צריכים להיות בשמחה.

כל אחד שזכה להתחתן ולהקים בית בישראל, זוכר היטב את העובדה שהוא נשוי, אבל כשמגיע התאריך שבו עמד תחת החופה, הוא עושה משהו מיוחד כדי לציינן את היום המיוחד הזה, כך גם בימי הולדת ושאר ימי שמחה, עכשיו אנחנו נמצאים בעיצומם של ימי בין המצרים, ובפתחו של שבוע האבלות שגזרו חז"ל, כיון שבימים אלו ארעו שני חורבנות בתי המקדש, ואף אם במשך כל השנה צריכים לזכור את החורבן ואת חסרונו של בית המקדש, כל חתן בחופתו מזכיר את החורבן, ובכל בית משאירים אמה על אמה 'זכר לחורבן', בכל זאת השבוע הזה מוקדש כולו לזכר לחורבן.

לצערנו איננו מבינים ולא מרגישים את חסרונו של בית המקדש, אבל אם כל אחד יחשוב לפחות על דבר אחד שיהיה לו יותר טוב כשיבנה ביהמ"ק, זה יכול לעזור לו להרגיש יותר את האבלות, ולוואי שנגרש ולו במעט את צער החורבן האמיתי וגלות השכינה, וכבר מובטחים אנו ש'כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בבנינה'.

(ע"פ: 'טיב השיחות-בין המצרים')

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיר
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני שיחות: 0534-100024

טיב
ההודעות

מוצאי תשעה באב

נכתב ע"י ד"ר מאיר רבינוביץ שליט"א

א. כל מה שאסור בתשעה באב אסור אף בביה"ש עד לאחר צאת הכוכבים (מ"ב סי' תקנ"ג סק"ג וסי' תקנ"ד סק"א).

ב. יש מתחסדים ליטול ידיהם בנטילה גמורה במוצאי תשעה באב אחר חשיכה, כיון שלא עשו נטילה גמורה ביום רק עד קשרי האצבעות, אך אין זה חיוב משורת הדין (בא"ח דברים כ"ה).

ג. אין מקדשין את הלבנה קודם תשעה באב משום דשרויים באבילות, ולא במוצאי תשעה באב משום שאין שרויין בשמחה (רמ"א סי' תכ"ו ס"ב), אבל דעת האחרונים דמקדשין במוצאי תשעה באב, אלא שצריך לטעום קודם, ובא"ר משמע שאם יש לו לקדש בציבור יכול לקדש אף קודם שטעם, משום ברוב עם הדרת מלך (מ"ב ודעה"צ כ"ה שם).

ד. ובשם האריז"ל כתבו דאדרבה יש לקדש במוצאי תשעה באב, כי בו נולד בן דוד כמבואר במדרשים וכו"כ בפרע"ח עי"ש. ויש שמפקקים בעיקר דין זה דאין נעבור על המצוה הבאה לידינו וגם יש לחוש שמא יחלה או ימות ולא יקיים המצוה, ומ"מ היכא נהנה נהוג (ערוה"ש סכ"ב).

ה. וצריך לזהר לבדוק במוצאי תשעה באב ברכת הלבנה בשמחה, ויאמר בקול נעים בחדוותא דליבא דוד מלך ישראל חי וקיים (בא"ח דברים כ"ה).

ו. צריך לזהר שלא לקדש בלי מנעלים (מ"ב שם).

ז. יש אנשי מעשה שנוהגים לטבול גופם במוצאי תשעה באב קודם קידוש לבנה (ליקוטי מהר"ח).

ח. בתשעה באב לעת ערב הציתו אש בהיכל ונשרף עד שקיעת החמה ביום עשירי, ומפני כך מנהג כשר שלא לאכול בשר ושלא לשותות יין בליל עשירי ויום

עשירי, ויש מחמירין עד חצות היום ולא יותר (שו"ע סי' תקנ"ח ס"א).

ט. וכ"ש שאסור בכלי שיר עד לאחר חצות של יום עשירי (מ"ב סק"ב).

י. וה"ה שאין לרחוץ במרחץ ולספר ולכבס עד חצות, וכן כל הדברים האסורים בתשעה הימים אסור גם ביום עשירי עד חצות (מ"ב סק"ג).

יא. וי"א דרחיצה בצונן שלא במרחץ יש להקל אפילו אם רוחץ בסבון להעביר הוזהמא (תשובה"נ ח"ב סי' ר"ס).

יב. גם לענין ברכת שהחיינו הוי כמו בין המצרים ואסור להנהיגים שלא לברך מ"ז בתמוז (שע"ת סק"ב), אבל ביום עשירי באב מותר אף קודם חצות היום (הליכות אבן ישראל).

יג. ומ"מ מותר לאכול תבשיל של בשר (ביה"ל שם ד"ה שלא).

יד. אם דרכו תמיד לברך בהמ"ז על כוס יין, מותר גם בלילה זו (שם).

טו. בסעודת מצוה מותרים כל הקרואים לאכול בשר, ואפילו אינם קרובים (מ"ב סק"ב).

טז. במוצאי ת"ב יש להתיר אכילת בשר בסעודת סיום מסכת גם אם מיהר לסיים המסכת (רע"ט סי' תקנ"ח ס"א בשם שו"ת רמ"ץ).

יז. לבישת בגדים מכובסים בעשירי באב נראה דמותר, ובפרט אם בגדיו מלוכלכים דודאי מותר ללבוש מכובסים (הליכות א"י).

תשעה באב שחל ביום חמישי

יח. אין לשטוף הבית בתשעה באב אף אם כוונתו לכבוד שבת (מבית לוי), אבל יכול לשטוף ביום רביעי לכבוד שבת (הליכות א"י).

יט. כשחל תשעה באב ביום חמישי מותר לשחוט אחר חצות היום לכבוד שבת (מ"ב סי' תקנ"א סק"ס), וה"ה דמותר לבשל לכבוד שבת (הליכות א"י, מבית לוי).

כ. ומותר מיד בלילה בכיבוס ותספורת, ואפילו מי שיש לו זמן לכבס ולהסתפר למחרת יקדים לעשות כל אלו במוצאי התענית, כדי שיהא פנוי למחרת להכין צרכי שבת (שו"ת אבן ישראל ח"ו סי' כ"ז).

כא. י"א דכיון שמותר לכבס כבר בלילה לצורך שבת, מותר לכבס הכל אף מה שאינו צריך לשבת (מבית לוי).

כב. ויש שמחלקין בזה דבלילה כשמכבס לכבוד שבת אזי א"צ לצמצם בשיעורים ולכבס רק מה שצריך לשבת, אלא שיכול לכבס אף בגדים נוספים מאותו המין אף אם א"צ לשבת, כגון אם מכבס חולצה שצריך לשבת מותר לכבס עוד חולצות נוספות באותה מכונה, אבל בגדים ממין אחר שאינם לצורך שבת כלל לא יכבס עמהם, שבלילה נדחה הדבר רק מפני כבוד שבת ואין להתיר לכבס דברים אחרים אלא מאותו מין שמכבס לצורך שבת. אבל ביום ששי בבוקר קיל טפי ממוצאי ת"ב ולכן אם יש שם דבר הצריך כיבוס לצורך שבת יכול לכבס עמו כל דבר ואפילו ממין אחר. אך אם כל הבגדים שבמכונה הם לצורך חול בלבד אין להתיר, אם לא בשעת הדחק כגון שירוצה לדרך ואז מותר בכל אופן ואין צריך להחמיר (תשובה"נ ח"ה סי' קע"א).

כג. י"א דתספורת אין להקל אלא ביום (מבית לוי, הלי"ש פט"ו דבה"ל כ"ו).

כד. אכילת בשר אינו מותר עד למחר בחצות היום (ערוה"ש סי' תקנ"ח ס"ב).

כה. אין דיש כפלה מהרה"ק מברדיטשוב זי"ע שפי' דברי המג"א דהכל מותר היינו גם בבשר (שר"ת מור ואהלות, אוהל ברכות והוראות סי' ל"ט, ומביא שם טעם לזה, והביאו בספר אורחות חיים בשמו).

כו. מותר להתרחץ בליל אחר התענית רק אם כוונתו לכבוד שבת (הליכות א"י) אבל שלא לכבוד שבת אסור כמו שנתבאר לעיל סעיף י'.

טיב הבנין

החשבות של תשעת הימים גורם לנו לראות מרחוק את הישועה העתידה לבוא

שבת שלפני תשעה באב נקראת "שבת חזון", על שם ההפטרה שמפטירים בה (ישעיה א, א) "חזון ישעיהו בן אמוץ". ובאמת הוא תמימה עצומה, איך יתכן לקרוא לשבת קודש 'חזון' על שם התיבה הראשונה שאומרים השבוע בהפטרה 'חזון ישעיהו בן אמוץ', הלא ההפטרה מלא גדרוש דיבורים קשים כגדים לישראל, דברים שהם ההיפך הגמור משבחן של ישראל. הנביא מוכיח בו את ישראל בתוכחת קשה על חטאיהם, ומייסר שבט לשוננו את בני דורו שסרחו וחייבים להיטיב את דרכם. ואם כן מה ראו על ככה לקרוא כל השבת קודש הזאת על שם ההפטרה קשה זו, 'שבת - חזון'.

ומבאר הרה"ק רבי אברהם יעקב מסאדיגורא זי"ע, שבאמת אפשר למצוא בשם זה גופא גם ענין של מעלה וחשיבות לישראל. דהנה 'חזון' הוא לשון ראייה והסתכלות, דהנה כשם שהמצאות מעידה, שכאשר האדם נמצא במקום חשון ביותר, אזי דווקא שם הוא יכול לראות באופן הטוב ביותר את האור הגדול המאיר מרחוק. כך דווקא בימים אלו שהם ימי חשכות ואפילה והתגברות הדינים, אנו יכולים לראות ולהבין באופן הטוב ביותר את עתידם הטוב של כל ישראל בזמן הגאולה והישועה השלימה, בבחינת 'שמחנו כימות עניינו' (תהלים צ, טו).

ואנו מוסיפים לדרוש קל וחומר, 'אם לעוברי רצוננו כן, לעושי רצוננו על אחת כמה וכמה' (נדרים ג). כלומר, אם כל הגלות הארוכה והמרה הזאת הנמשך כבר קרוב לאלפיים שנה, כל זה נגרם לנו מפני שהיינו בבחינת 'עוברי רצוננו' על אחת כמה וכמה שבזמן הגאולה כאשר נהיה בבחינת

ב'שבת חזון' זוכים לחזות ולראות את הגאולה העתידה ובגן בית המקדש השלישי

לעושי רצוננו, אי אפשר לתאר כלל גודל הטובות וברכות ישועות והשפעות טובות שזוכה לקבל אז, שהרי מידה טובה מרובה על מידת הפורעניות חמש מאות פעמים.

בשבת 'חזון' מראים לבני ישראל רב טוב הצפון להם לעתיד לבוא

וכעין זה מבאר בספה"ק קדושת לוי (מגילת איכה ותשעה באב). הטעם שאנו קורין לשבת זו, **שבת חזון**. דהנה 'חזון' הוא לשון 'מחזה'. כלומר, כשם שמראים לאנשי הצבא טרם יציאתם למלחמה, כמה טוב יהיה להם אם ינצחו במלחמה ויכבשו את האויב.

כן בני ישראל היוורדים לעולם הזה לנהל מלחמה קשה כנגד הסיטרא אחרא וכל גונא דיליה, מראים להם בשבת זו - שבת חזון, 'היעודים רב טוב הצפון אחר כיבוש המלחמה הגדולה בעזרת ה' לנפשות ישראל הנשאלים לעולם הזה, מחמת שהם אוהבי השם יתברך ואוהבים לו וכל מגמתם אליו'.

בשבת חזון מראים לכל אחד מישראל הבית המקדש השלישי - ביאור הענין על פי משל

משל נפלא על כך מבאי הרה"ק רבי הלל מפאריש זצוק"ל (קונטרס מאמר בענין שבת חזון). ששמע מאביו, שכאשר הרה"ק מבאריטשוב זצוק"ל היה פעם בשבת חזון בקהילת בראהין, אמר בקדשו משל נפלא זה:

למה הדבר דומה, לאבא שהיה לו בן יקר, ועשה לו לבוש יקר להתלבש בו. אמנם במשך הזמן לא נהג הבן בטוב, ועשה כמה מעשים אשר לא יעשו. קצף עליו אביו וקרע את הבגד היקר שעשה לו, לכמה קרעים. לאחר מכן כאשר הבן התתפר במעשיו, עשה לו אביו פעם שני לבוש יקר המציאות. אך במשך הזמן שוב לא התנהג הבן בטוב, ושוב עשה כמה מעשים אשר

לא יעשו, ולכן קרע לו אביו גם את הבגד היקר השני.

והתבונן האב כדת מה לעשות מעתה, עד שהחליט להכין לבנו מלבוש יקר שלישי, אך לא נתן רשות לבנו ללבוש, רק גנבו, ולפרקים ידועים הראה לו את הלבוש, ואמר לו, ראה בני ראה, אם תתנהג בדרך הישר, ינתן לך לבוש יקר זה ללבוש אותו. והנמשל פשוט. הקב"ה ברוב טובו וחסדו נתן לנו את הבית המקדש הראשון, והשרה בו שכירתו בישראל. אמנם כאשר בני ישראל חטאו, החרב הקב"ה את הבית המקדש הראשון, והיגלה אותנו לגלות בבל למשך שבעים שנה. לאחר מכן נתן לנו הקב"ה ברוב טובו וחסדו בית המקדש השני, אך כאשר שוב חטאנו מרינו ופשענו, החרב הקב"ה גם את הבית המקדש השני.

ולאחר מכן הכין הקב"ה בשמים ממעלה את הבית המקדש השלישי, אך אין הקב"ה מורידה למטה לעולם הזה, רק הוא גנוז בשמים ממעל, והוא עתיד להתגלות ולבוא מן השמים בנוי ומשוכלל (רש"י ותוספות סוכה מא. ד"ה אי נמי). ובשבת חזון, שהוא לשון מחזה, מראים לכל אחד אחד ואחד מישראל את המקדש דלעתיד מרחוק, ואומרים לו, ראה, אם תתנהג בדרך הישר, יתגלה ויבוא אליך הבית המקדש השלישי הזה שהינך רואה בשבת זו בעיניך.

שבת חזון גדול במעלה יותר מכל שבתות השנה

רב לך שבת בעמק הבכא

חידוש גדול נגזר ונורא כתב הרה"ק מאפטא זי"ע בספרו אוהב ישראל (שבת חזון) וכך לשון קדשו: 'אשר 'שבת חזון' הוא יותר גדול במעלה מכל שבתות השנה', עכ"ה. וכעין זה מבואר גם בספה"ק תפארת

שלמה (לשבת חזון), וכן לשון קדשו: 'כוונת הכותב להורות גדול מעלת יום השבת בזמן הגלות, כשבא יום השבת יש שמחה לפני הש"י ב"ה, יותר מבזמן שבת המקדש היה קיים. משום דבשבת קודש נעשה היחוד למעלה גם בזמן הגלות, כי הוא קביעא וקיימא. ובימי החול כביכול גם הקדוש ברוך הוא בגלות, על דרך 'עמו אנכי בצרה', אם כן כשבא יום שבת קודש, יש לו להש"י שמחה גדולה, שנעשה היחוד ויוצא מהגלות. אבל בזמן שבת המקדש היה קיים, היה היחוד נעשה גם בחול, אלא בשבת היה היחוד גדול במעלה יותר, אם כן לא היה שמחה להש"י כל כך. וכו'.

כמו שאומרים (בילכא דודי) **רב לך שבת בעמק הבכא**, ימי המצרים בין י"ז בתמוז לתשעה באב המה 'עמק הבכא', ואז 'רב לך שבת', יום השבת קודש בימי המצרים הוא יותר גדול מכל ימות השנה. מפני שבימי החול גדול הצער, לכן בשבת קודש נתרבה השמחה למעלה, כמו שאומרים (תפילת יום השבת) 'ביום השביעי נתעלה וישב על כסא כבודו'. הגם שבני ישראל המה בצער, אבל להש"י אין לו בשבת קודש שום צער כלל.

נמצא העולה מזה ללמוד, שיהיה כל אחד ואחד מבני ישראל ביום השבת בשמחה, כי עיקר הצער של בני אדם צריך להיות על גלות השכינה, שהוא בחול עמנו בגלות. אך בשבת קודש שיש לשכינה הקדושה גם כן שמחה, ממילא אף אנו יש לנו לשמוח ביום שבת קודש, כי בזה אנו גורמים למעלה שמחה יותר להש"י ב"ה, אם אנו בשמחה. עכ"ה.

יעזור השי"ת, שנוכה בקרוב ממש לראות בפועל את הגאולה השלימה ובגן בית המקדש השלישי שיבנה במהרה בימינו, אמן.

סיפורי השגחה פרטית
שנשחרו מערכת ע"י הקוראים

אל יחסר המזג'

אני מתפלל כל יום מנחה גדולה במניין קבוע המתקיים כל יום בית כנסת גדול בעירי.

הגעתי להתפלל מנחה כהרגלי ביום צום י"ז בתמוז אך לא היו מספיק אנשים למניין. מסתבר שבגלל שזהו יום צום, אנשים רבים מתפללים יותר מאוחר לקראת שקיעה. בכל זאת הגיעו כמה וכמה מתפללים כהרגלם מידי יום וניסו לארגן מניין.

כמעט והצלחנו אלא שאז אחד שישב למד בבית המדרש המרכזי הורה לנו לעבור לעזרת נשים מכיוון שביום צום בית המדרש נועד ללימוד ולא לתפילה. ניסו להסביר לו שאם נעלה לעזרת נשים לא יהיה לנו מניין כי אנשים שיגיעו להתפלל לא יבינו שהמניין עבר וגם כך ממתנים לעוד שניים להשלים למניין.

ראיתי שהוא מתעקש אז ניסיתי להסביר לו בנועם שהוא היחיד שלומד ואולי יעבור הוא לעזרת נשים עד אחרי התפילה. אבל הוא בשלו מתעקש. הגדיל לעשות אותו אחד ושכנע בחור שרצה להשלים לנו מנין שלא להתפלל אתנו...

עד שהגיע יהודי בעל חסד והסביר לו שיש בין המתפללים נהג אוטובוס שאם לא יתפלל עכשו במניין לא תהיה לו אפשרות להתפלל במניין.

מחמת השלום, אמרתי לשאר חברי המניין שלא שווה לריב ביום צום, והצעתי שנכנס אנחנו לחדר תפילה ולימוד הצמוד לבית המדרש הגדול, רק דלת מפריד ביניהם. כולם התרצו ונכנסנו פנימה ללא שום מחלוקת. והתחלנו בתפילה ברוך ה'.

אחרי התפילה קלטתי את ההשגחה הפרטית המופלאה שהיה לנו: חמש דקות אחרי שהתחלנו את התפילה כבו המזגנים והאורות בבית המדרש הגדול ונהיה שם חום כבד, כך שגם העקשן נטש את בית המדרש. ואילו לנו בחדר הצדדי הקטן היה מזג טוב ותאורה לתפילה רגועה ושליה ביום צום!!!

מ"ה חזקת: א.ב.

המעוניין לזכות את הרבים בספור של השגחה פרטית מוזמן לשלוח אל ר' שמחה סמאולס פקס: 15326517922 או ל: o.y.wines@gmail.com

שבת חזון

שנקראו להתייצב בפקודה לחזית הלחימה, ופיזרו את כל יושבי מחנות הכפיה ביישובים השונים שמסביב, אשר עמדו תחת השגחה קפדנית על כל אזור ואזור.

חלוקת המזון בין כל היישובים היתה פעמיים בשבוע והיא הספיקה בקושי כדי להישאר בחיים עוד יום נוסף... למעון מגורים ושינה היה צריך כל 'אסיר' לדאוג לעצמו. והנה מצא לו הבחור יענקל'ה גלינסקי מקום מפלט בבית יהודי אחד שאמנם היה רחוק מן התורה ומן המצוה, אבל היו בו את התכונות היהודיות של רחמנים וגומלי חסדים (יבמות עט). אמנם לא היתה לו לבעל הבית מיטה מיותרת בביתו, גם לא מזון וכיוצא, אבל יחד עברו פניה צדדית בביתו, כדי להניח בה את ראשו, ולהינצל מן הקור הסיבירי הנורא שהשתולל בחצרות.

בעל הבית, איש מגושם וענק מידות, היה יוצא בכל יום לעבודתו במאפיה המקומית, היתה זו עבודה טובה ומשתלמת, שכן מלבד מה שהמקום היה תמיד חם ומוסק באש התנור, היה מצוי בו גם לחם לשובע כאוות נפשו. וכאשר עלה בידו 'להבריא' כיכר לחם שלמה היה זה יום גדול אצלו, שכן מחיר כיכר הלחם בשוק השחור האמיר עד למאתיים רובלים! טבין ותקילין. - כמובן שלרבי יעקב עצמו לא נתן מאומה מכל הרווחים הללו, די היה לו במה שמכניסו ללון בביתו ונותן לו מחסה מפני השלגים המסוכנים שבחורף.

והנה יום אחד חזר לו היהודי מן העבודה בשמחה גדולה, הצלחתי להשיג לך עבודה נפלאה! הכריז בקול גדול, עבודה קלה המתאימה לך ושכר נאה בצידה.

מה המדובר? - התעניין רבי יענקל'ה.

הסביר לו האיש, שכעת בזמן מלחמה עובדת המאפיה ברצף יומם ולילה, כפי שנקרא בלשונם: 'עשרים וארבע - שבע'... ולכל מקטע שבתהליך הייצור ממונה פועל קבוע האחראי על פעולה מסוימת בקו הייצור. האחד לש והשני מרדד השלישי מקטף והרביעי עורך, ומשם אל התנור והרדייה מן התנור. והנה אחד הפועלים שהיה תפקידו לשמן את התבניות בשמן לפני הכנסת הבצק לתוכם כדי שלא יידבק הלחם לתחתית התבנית, קיבל היום צו גיוס לצבא המלחמתי, ומשרתו נשארה פנויה. - תיכף הודיע היהודי שיש בביתו בחור צעיר ונמרץ 'גלינסקי' שמו, שיוכל להשלים את העבודה בנאמנות. - הסכימו עימו המנהלים, וסוכם שלמחרת יביא עימו את הבחור הצעיר לעבודה.

כך, סיים היהודי בשמחה ואמר לר' יענקל'ה, לא תצטרך יותר לשוטט בחצרות ולחפש לך ילדים יהודיים כדי ללמוד עמהם אלף ב"ת ויהדות... יש לך עבודה טובה ומסודרת, שאינה דורשת שום 'התמחות' מסוימת, לא תעודה ולא מקצוענות, כי אם משכורת מסודרת... ולחם לשובע.

ענה ר' יענקל'ה למארחו ומטיבו, מודה אני לך מאוד מקרב לב על הצעתך הטובה, אבל לצערי לא אוכל לעבוד במאפיה זו!

מדוע? למה? הודק האיש כבעס גדול, וכי מעדיף אתה את הבטלה והשוטטות בחצרות, על פני עבודה מסודרת?

חלילה, ענה יענקל, דוקא אשמח מאוד לעבוד, אבל לא בעבודה זו? מה הבעיה?

מאפיה זו עובדת בשבת, ובשבת אינני יכול לעבוד! הכריז ר' יענקל'ה.

האיש לא האמין למשמע אוזניו, וכי זו היא סיבה לדחות הצעת עבודה קסומה שכזו? - הוא החל לצעוק ולגדף בקולות וברקים, זו היא חוצפה גדולה! צא מיד מביתי, אינני רוצה לראות אותך יותר! הסתלק ואל תחזור לכאן!

בלית ברירה נאלץ ר' יענקל'ה שוב לתפוס במקלו ובתרמילו, תפס מהר את צרורו הדל שהכיל כותנת ותפילין, ויצא חיש אל החשכה והעלטה הכבדה, אל השלג הכבד של סיביר, ואל כפור הקרח הנורא שבחורף.

בניסיון ניסים הצליח איך שהוא ר' יעקב לשרוד את הלילה הקשה, במחבוא מסוים שמחוץ לבית, ולמחרת עם שחר רחץ פניו וידיו בשלג ויצא לתור ולחפש לו מקום חדש.

והנה בדרכו פגש בו איש יהודי חביב, פליט חדש שהגיע לסיביר מסטלינגרד כדי לשהות אצל בתו וחתנו ונכדיו היקרים. יהודי זה רחוק היה משמירת התורה והמצוות, אבל את נכדיו הילדים הנחמדים צירף לתלמוד תורה המחתרתי של הנובהדרוקער'ס, ודרכם התקרב אף הוא ליהדות.

הוא הצטער לשמוע את סיפורו העגום של ר' יעקב, אך לא מצא אפשרות עזרה, אני בעצמי נפלתי פה כנטל על חתני, הסביר, ולא אוכל 'לדחוף' להם אורח נוסף, שכן 'אין

כתב בספר הקדוש שפתי צדיק (שבת חזון אות א) וזה"ל: "שבת חזון - שמעתי מפ"ק זקני [החידושי הרי"ם] ז"ל בשם הרבי מוולובין ז"ל, ששבת קודש זה כולו עת רצון כמו שלוש סעודות".

"הטעם, מפני כי מנחה זמן דין, ושבת קודש מהפכו לרחמים, לכך רעוא דרעוא. - כן כל שבת קודש הזה, מפני כי ט' ימי דין, מהפכו השבת קודש לרחמים".

"על כן ניקל לאיש פחות שיתקן ויגיע לשורשו בקדושה, כי איתא בספרים קדושים, שכל טעם החורבן, מפני שכשהמלך בפלטרין שלו יש רבבות שומרים והרבה היכלות טרם יוכל מי לזכות להקביל פניו, מה שאין כן כשהוא בנסיעתו בדרך, כשמוצא בית נקי מתאכסן בו. - על כן צריך אדם לשים לבו ויתבונן, שח"ו בזה יש לו חלק בחורבן, כדי שבגולה יוכל בקל להתקרב בתשובה ופיוס. - ובפרט שבת זה מוכן יותר לתקן חסרוננו ולזכות לשלימות" ע"כ.

ובספר הקדוש שיח שרפי קודש (ערב שבת קדש אות ז): "בשם הרבי ר' בונים מפרשיסחא זי"ע, הטעם למה שקורין לזמן מנחה של שבת 'רעוא דרעוין', כי נודע אשר זמן מנחה הוא זימנא דדינא. ואיתא בכתבי האר"י ז"ל, כי דין הנמתק ונהפך לרחמים הוא רחמים יותר מרחמים מעיקרא, ולאשר כי שבת ממתיק הדין של זמן מנחה ונהפך לרחמים נקרא 'רעוא דרעוין'. - והוסיף החידושי הרי"ם זצ"ל, מעתה 'שבת חזון' הוא כולה 'רעוא דרעוין', וזמן מנחה שלו הוא 'רעוא דרעוא דרעוין', ודברי פי חכם חן, כן שמעתי מגדול אחד" עכ"ל.ק.

* * *

שנה אחת כשחל צום תשעה באב במוצאי שבת, רצה נכדו של הרבי הקדוש מבל'ח'וב בעל 'צבי לצדיק' זי"ע, להתבונן ולראות בעבודת זקנו הקדוש לאחר סעודה שלישית של שבת חזון, שערך כהרגלו ברוב עם, וחפץ להסתכל וללמוד כיצד 'עובר' הסבא את המעבר הקשה שמשבת קודש לתשעה באב.

לפיכך נכנס חרש לחדרו של הסבא, החביא את עצמו במחבוא שבפינת החדר, ועקב מקרוב אחר כל תנועה ותנועה של הצדיק הקדוש, נכדו של הרה"ק והנורא בעל 'בני יששכר' וצוק"ל.

והנה לאחר שנכנס הסבא הצדיק לחדרו פנימה, נעל את הדלת מבפנים, ונשאר רק הוא לבדו בקודש פנימה. והחל להתבונן ברוב כמיהה וציפייה מלאה בחדרת קודש, כשהוא מביט ומסתכל כל העת אל עבר החלון, זמן ממושך ישב כך בהסתכלות היוקדת אל עבר אותו מקום שהיה ריק ושומם מכל, ונראה כמתנין ומצפה עד מאוד בכל לבבו ובכל נפשו, אל אותו שנאמר בו (זכריה ט, ט) 'הִנֵּה מִלִּפְנֵי יְבֹאֵל לָךְ, צִדִּיק וְנוֹשֵׁעַ הוּא, עֲנִי וְרַבֵּעַ עַל חֲמוּר'.

אך כעבור זמן לאחר שהחשיך, והגיעה העת לצאת לבית התפילה, פתח הצדיק את פי קדשו, ובבכיה קשה בדמעות רבות אמר: רבונו של עולם, במה יכול אני לעזור לך? הלוואי שהייתי יכול לעזור לך! - אילו יכולתי לעזור לך כפי שהנך עוזר לי, הרי הייתי עושה כל שביכולתי כדי לעזור לך! - ויהי המקום לחדרת אלקים, לראות את הצדיק הקדוש דבוק וצמוד בשכינתא קדישתא, וכל שאיפתו ורצונותיו וכל מעיינותיו נתונים לאוקמי שכינתא מעפרא!

וכך קם הצדיק בצער גדול ממקומו, פשט את בגדי השבת, התעטף בבגדי חול ויצא לתפילת מעריב בבית הכנסת.

כיוצא בדבר מסופר על כמה וכמה מצדיקי הדורות, שהיו מסתירים צערם ובכיותיהם על השכינה בחדרים הפנימיים, ומבחוץ בבית הכנסת לא הראו גודל צער לבבם.

כמ"ש על הרה"ק הרבי הזקן בעל 'חלקת יהושע' מביאלא וצוק"ל, שבהיותו יושב בליל תשעה באב בתפילת מעריב שבבית הכנסת, התגבר והבליג מאוד שלא להראות מרגשי לבבו ההומה חוצה. - אבל תיכף בכניסתו לביתו לאחר התפילה, נפל בבית אחת לארץ ופרץ בבכיות נוראות בדמעות שליש בערך כמחצית השעה, כשאינו מוצא שום מנוחה לנפשו, מגודל צער החורבן וגלות השכינה הקדושה.

*

סיפר הגאון המפורסם מגיד מישרים רבי יענקל'ה גלינסקי זצ"ל, על שנות גלותו בארץ גזירה 'סיביר' הרחוקה והנידחת. שבעת שהתגברה המלחמה והצבא הגרמני שעט ברבבותיו אל תוככי רוסיה, ערכו הסובייטים גיוס חירום להוספת אלפי חיילים לשורות צבא רוסיה.

הם הגיעו עד שומרי המחנות של מחנות הכפיה שבסיביר,

אולם, הוסיף האיש, דבר אחד ברצוני לומר לך יענקל'ה, ותקשיב היטב:

אבי ז"ל היה 'עגלון' פשוט, בעל-עגלה רוסי שבקושי הרוויח את פת לחמו. לפני פטירתו שוחח עמי, ואמר שמצטער הוא מאוד על כך שאין בידו ממון ונכסים להוריש לי, אבל 'חכמת חיים' כן יוכל לתרום לי מניסיונו הרב.

וכה אמר לי בחכמתו, כשיבוא אדם ויציע לך 'עסקה' למכור לך את ה'סוס' שלו תמורת ה'סוס' שלך, תחשוב היטב, כבדוהו וחשדהו, וכי למה לו להיפטר מן הסוס שלו... ולמה לך לעזוב את הסוס שכבר הורגלת לעבוד עימו.

לפיכך בכל כהאי גוונא נקוט האי כללא בידך, אם מציע לך המוכר להתחלף בסוסים, והוא מוכן אף להוסיף לך כסף עבור התחלופה, ענה לו מיידית בסירוב מוחלט, 'לא' באל"ף רבתי, זה הרי סימן מובהק שהסוס שלו עומד להתפגר בקרוב.

מאידך, אם אין אותו עגלון מוכן למסור את הסוס שלו תמורת כל הון שבעולם, תדע נאמנה שזהו סוס טוב מאין כמותו, ולכן אינו מוכן לוותר עליו. - זו היתה ה'צוואה' של האב לבנו לפני פטירתו.

ועתה, סיים היהודי על פי צוואת אביו, אמנם קטונתי ורוחק אני מלהבין איך וויתרת על עבודה טובה ומסודרת שכזו, בשביל השבת שלך. - אבל

דבר אחד ברור, אם לא הסכמת בשום אופן לעזוב את השבת שלך, גם בתמורה יקרה ונפלאה שכזו שיש בה עבורה קלה ורווחית, מקום מוסק ונעים עם אוכל בלי הגבלה, והעדפת 'לוותר' מרצונך על כל זה, ואף להיות בשביל כך 'נע ונד', הרי זה סימן ואות ברור שהשבת אכן אוצר יקר הוא עד מאוד, ששווה את ההקרבה שלך עבורה.

לימים, כשסיפר על כך רבי יענקל'ה לראש הישיבה הגאון רבי אברהם יפה'ן זצ"ל, הפטיר אחריו ואמר: 'א' צווייטער משווענער וואלט דאס נישט געטאהן... [משווע אחר לא היה נוהג כן...] - והסביר רבי יענקל'ה, שבנוהג הדרוך היתה זו 'מחמאה' גדולה...

ברבות הימים, באחת מדרשותיו הנלהבות שנשא רבי יענקל'ה בעון, הסביר על פי טיב זה המעשה, מה שאמר בירושלמי (מוע"ק פ"ג ה"ד) בדרשת הכתוב (משלי י, כב) 'ברכת ה' היא תעשיר', וזהו יום השבת שנאמר בו (בראשית ב, ו) 'ויברך אלקים את יום השביעי'. והביאווהו התוספות במועד קטן (כג: שלהי ד"ה מאן דאמר).

הנה, צהל קולו של רבי יעקב, אני בעצמי ההוכחה לכך, שכן בזכות שמירת השבת במסירות נפש בסיביר, זכיתי בחסדי שמים לחלות אותה ברכה של השבת, 'ברכת ה' היא תעשיר'. - כידוע שזכה לעלות ולחונן את ארץ הקודש, והקים בה משפחה לתפארת, ואף לעמוד בראשות ישיבה גדולה ומכובדת, להרביץ תורה לעדרים, ולהאיר כל מקום בעולם באור תורתו המאירה, להגדיל תורה ולהאדירה.

בעיר וואלח'ין הגדולה לאלקים התגורר איש יהודי משכיל, שהיה מגיע לתפילה לעתים רחוקות בשבת בשחרית.

והנה יום אחד הגריל האדון הנכבד את הגרלת הלוח הארצית הגדולה, ובבת אחת נהפך לאיש עשיר גדול, מיליונר! - וכדרכו של עולם, ביחד עם הכסף התרחק

כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה

טיב התקון

ביאור ששולב קל ונוח להבנה על 'תקון חצות' מיוסד על דברי הספרדים וסדרתו חז"ל

טיב הפנינים

אסורים בדרך הפשט והרצון על 'תקון חצות' להחיות את האדם לעבודת הבורא

טיב המוסר

תוספת ביאורים תלמודיים מהפוסקים והקנות להפנים להעמיק בתקון חצות

שיחות ומאמרים

בענין 'תקון חצות' על דרך העבודה השווה לכל נפש

תקון שלש משמרות

ליקוט מאמרי חזונו ד' על צדד טכניתי ונפשי ע"ש 'טיב התקון' ו'טיב הפנינים'

מאת הגדול המוקבל

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב' 0733-22-76-09

מחשבים מ מחשבים מ מחשבים מ מקבלים ללא עלות דמי משלוח!

ניתן להשיג גם בחנויות הספרים המובחרות

הספריה הציבורית ברחובות רחוב ב' תל אביב 6109000

יותר ויותר, ומאז שעלה כרטיס הגורל בידו, הפסיק לגמרי לבוא לבית הכנסת, גם מה שהיה רגיל לעתים רחוקות להגיע לתפילת שבת - גם מזה הפסיק, ולא נראה יותר בקהילה היהודית.

הסביר על כך מן ה'הפץ חיים' זצוק"ל, ששהה באותה תקופה בוואלוו'ין, שאותה תפילה שהיה מגיע מפעם לפעם להתפלל בשבת בבית הכנסת, היתה שווה הרבה מאוד לשטן הוא הייצר הרע, וברצונו 'לחטוף' ממנו אותה, מצא לו אותו 'מלך זקן וכסיל' דרך קלה וזולה... הוא הביא לפתחו את גורל הלוחט הגדול, ובכך 'פטר' את אותו איש בכמה מיליונים של רובלים וזוטרים... - וכל זה היה שווה בשבילו שיעשיר האיש עד מאוד וירבה כבוד ביתו, כדי להדיר את רגליו מבית הכנסת, שלא יבוא יותר בשום פעם להתפלל בבית הכנסת.

כי תפילת שבת קודש שבבית הכנסת, ערכה עצום ויקר עד מאוד, יותר מכל הון דעלמא!

אחד מאנשי ירושלים של מעלה, יהודי ירא אלקים ותלמיד חכם יקר ונעלה, היה הר"ח רבי דוד שובקס זצ"ל, ריש מתיבתא דשיבת שפת אמת רבות בשנים, ומנניי הדעת שבעיר הקודש והמקדש.

שנה אחת בתשעת הימים, סיפר לידידו ורעו הקרוב הגה"צ רבי יצחק דוד גוטפארב זצ"ל, על חלום מזור שחלם בלילה.

בחלומו רואה הוא, מאות ואלפי אנשים מזדרזים ורצים מהרה במעלה רחוב 'שבטי ישראל' שבפאתי שכונת 'מאה שערים', בה התגורר הצדיק, כשכולם אצים ורצים אל ה'כותל המערבי', ותיכף הצטרף אף הוא עמהם לרוץ במרוצתם הגדולה.

והנה במהלך ריצתו פוגש הוא בין כל האנשים הרבים, את ידידו וחבירו היקר הגה"צ רבי שניאור פרידמן זצ"ל, אף הוא מזקני צדיקי ירושלים, ושאלו להיכן רצים כולם ועל מה רצים? ענה לו הלה בתמימה, וכי לא שמעת? הרי משיח מגיע מהרה, וכולם רצים לקבל את

פניו! - כאלו היו חלומותיהם של אנשי ירושלים. בימיו של אותו צדיק משכונת 'מאה שערים' החל עידן ה'פטיפון', הלא הוא המכשיר המוזיקלי הישן, בטרם עידן הטייפקורדר, שהיו מרכיבים על חדרו תקליטי ענק של מוסיקה, ומתוך סיבוב התקליטון על המחט השמיע קולות של שירה וגנינה.

גם אל בתי ישראל כשרים וישרים נכנס ה'פטיפון', וניתן היה להשיג תקליטונים של שירה נעימה ובשרה של מקהלות החרדים והיראים. [לאחר מכן הוחלף הפטיפון בטייפים עם קלטות, ובימינו גם הטייפ כבר עבר מן העולם, והוחלף בנגנים ודיסקים למיניהם]...

באותם ימים היה זה חידוש מרנין בבתי ישראל, ובפרט בשביל הדור הצעיר, לאחר שהרחיקו מביתם במסירות נפש את כל שאר הכלים שאינם טובים, כדוגמת הרדיו ושאר מרעין בישין, נמצא תחליף עבורם לשמוע שירים יפים ונעימים, ועד מהרה הפך הפטיפון ללהיט כמעט בכל בית!

גם ילדיו של הצדיק רבי דובצ'א חפצו במכשיר החדש, הם ביקשו מאביהם שירכשו להם גם כן 'פטיפון' עם תקליטונים חדשים כמו שראו אצל הרבה מבתי חבריהם. באומרם אליו, שניתן להאזין לשירים טובים ומשובחים ממיטב הזמר החסידי [חסידיש...], למהדרין מן המהדרין!

אולם דעתו של רבי דובצ'א לא היתה נוחה מכל החגיגה הזו... זה נראה בעיניו מעט כקלות הדעת הקרובה לפריקת עול, כשנהנים לשיר סתם מן השפה ולחוף! ומה גם שחשש כי הדבר כרוך בשאלה הלכתית, מחמת תקנת איסור 'זמרה', הנלמד בפרק קמא דגיטין (ז). מקרא (הושע ט, א) 'אל תשמח ישראל אל גיל בעמים', כאשר האריכו בזה כבר גדולי הפוסקים.

והיה הרב ר' דוד חוכך בדעתו אנה ואנה, הגם שראה שכבר נכנס מנהג זה בהרבה בתים כשרים ושלמים, היה ליבו ממאן להסכים בדבר. כדרכם של יראי ה' האמונים עלי אומרם ז"ל (ערלה פ"ג מ"ט) 'החדש אסור מן התורה בכל מקום'! ומי ידוע לאן חידוש כזה יכול להוביל... - אך מאידך לא רצה שירגישו בניו שונים משאר חבריהם ילדי החיידר.

אמר להם אפוא רבי דוד לילדיו: הבה נראה בעוד שבועיים!

לאחר שבועיים חזרו הילדים שוב על בקשתם שנדרתה מלפני שבועיים, ואז אמר להם אביהם תשובה מדהימה: האמינו לי ילדי היקרים, שהיתה התקווה איתנה בנפשי שעד שיעברו שבועיים הללו לבטח כבר יבוא משיח צדקנו! ואז כבר לא נצטרך לכל אלו הכלים, משום שתהיה שמחתם של ישראל שלמה בבנין בית קדשנו ותפארתנו. [וגם מצד ההלכה כבר יתבטל כל האיסור, שלא נתקן אלא מחמת החורבן]. ולכן אמרתי לכם שנמתין שבועיים ימים.

אך לא עלתה על דעתו, שיתכן מצב כזה שבעוד שבועיים עדיין נישאר עומדים באותו איסור, ובתוככי הגלות הקשה, והמשיח עדיין לא בא...

ללמדך טיב ירושלימית יודעך, כמה ציפיה לאנולה שלמה והשתתפות בצער השכינה היו מלאים כל ימי חייהם!

אזכרי ה' המחפשים ב'בנין אריאל', ביום השבת שישו ושמחו במקבלי מתן נחליאל

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב'

מחשבים מ מחשבים מ מחשבים מ מקבלים ללא עלות דמי משלוח!

0733-22-76-09 מחשבים מ מחשבים מ מחשבים מ מקבלים ללא עלות דמי משלוח!

shivti11@gmail.com

י"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109

יהודי יקרא! את תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסת.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldona@hpins.net Or zeligk@gmail.com or text 718-249-7173